

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 2700/2022
27.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Јелице Бојанић Керкез и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ и ВВ, свих из ..., које заступа Милица Лалић Мразек адвокат из ..., против тужених ГГ из ..., чији је привремени заступник Предраг Божић адвокат из ..., ЈКП за стамбене услуге „Стан“ из Новог Сада, кога заступа Горан Станивуковић адвокат из ... и Града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради утврђења, чинидбе и исплате, одлучујући о ревизији туженог Града Новог Сада, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2561/21 од 01.12.2021. године, на седници одржаној 27.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА се одлучивање о посебној ревизији туженог Града Новог Сада изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2561/21 од 01.12.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог Града Новог Сада изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2561/21 од 01.12.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог Града Новог Сада за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 2204/2019 од 14.05.2021. године усвојен је тужбени захтев (став први изреке), утврђено да је ништав и без правног дејства у односу на тужиоце уговор о коришћењу стана путем закупа закључен 28.04.1994. године између тужених ЈКП за стамбене услуге „Стан“ и ГГ (став други изреке), и тужени ГГ и Град Нови Сад обавезани да тужиоцима предају у супосед, слободан од лица и ствари, стан број 1 у приземљу породичне стамбене зграде број .. у улици ... број .. у Новом Саду, саграђеној на к.п. ..., уписаној у л.н. .. к.о. Нови Сад II, и шупу и заједничке просторије у истој згради (став трећи изреке). Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена ГГ да сваком од тужилаца исплати новчане износе у висини закупнине са законском затезном каматом како је наведено у том ставу. Ставом петим изреке, обавезани су тужиоци да исплате трошкове од 55.000,00 динара привременом заступнику тужене ГГ, а ставом шестим изреке обавезани су тужени да

солидарно накнаде трошкове парничног поступка од 259.245,00 динара тужиоцима као солидарним повериоцима са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2561/21 од 01.12.2021. године одбијене су жалбе тужених и потврђена означена првостепена пресуда у ставовима првом, другом, трећем, четвртом и шестом изреке (став први изреке) и одбијен захтев тужених за накнаду трошкова жалбеног поступка (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени Град Нови Сад благовремено је изјавио ревизију позивајући се на одредбе члана 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

Посебна ревизија је, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23; у даљем тексту: ЗПП), изузетно правно средство које се, због погрешне примене материјалног права, може изјавити против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом. О дозвољености посебне ревизије одлучује Врховни суд, ценећи потребу одлучивања о том правном средству због разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Испитујући дозвољеност ревизије, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији, узимајући у обзир врсту спора, садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева.

У конкретном спору правноснажном пресудом је усвојен захтев тужилаца за утврђење ништавости уговора о коришћењу стана закљученог 28.04.1994. године између тужених ЈКП за стамбене услуге „Стан“ и ГГ, која је обавезана да тужиоцима преда у супосед стан, слободан од лица и ствари, као и шупу и заједничке просторије у згради у којој се налази стан и да тужиоцима исплати накнаду за коришћење тог стана у висини закупнине за период од марта 2019. закључно са јулом 2020. године. Нижестепене пресуде почивају на околностима да су тужиоци 1993. године наследили половину непокретности (сваки са по 1/6 удела) у којој се налази и предметни стан, да је 1994. године, на основу одлуке туженог Града Новог Сада, тужено јавно комунално предузеће са туженом ГГ закључило уговор о коришћењу стана у згради која је у то време била сусвојина тужилаца са укупно 1/2 и друштвена својина са преосталом половином, а да од тужилаца није тражена ни сагласност нити одобрење за закључење тог уговора. Нижестепени судови су, имајући у виду одредбу члана 15. став 4. Закона о основама својинскоправних односа којом је прописано да је за предузимање послова који прелазе оквир редовног управљања (отуђења целе ствари, промена намене ствари, издавање целе ствари у закуп, заснивање хипотеке на целој ствари, заснивање стварних службености, веће поправке и слично) потребна сагласност свих сувласника, закључили да је уговор о коришћењу стана од 28.04.1994. године противан принудним прописима и као такав ништав, у смислу члана 103. став 1. Закона о облигационим односима, због чега су утврдили ништавост закљученог уговора, а тужену обавезали да стан са подрумом и заједничким просторијама који је користила по уговору од 1994. који је оглашен ништавим, слободан од лица и ствари, преда тужиоцима и исплати им новчане износе у висини закупнине на име коришћења стана.

Како ревидент не указује на другачије судске одлуке донете у чињеничној и правној ситуацији сличној оној каква је у конкретном случају и о супротном пресуђењу, није испуњен ниједан од законских услова за дозвољеност посебне ревизије, због чега је одлучено као у првом ставу изреке, на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије и у смислу одредаба члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и оценио да ревизија није дозвољена ни у смислу те законске одредбе.

Наиме, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (члан 403. став 3. ЗПП). У конкретном случају вредност предмета спора побијане правноснажне пресуде је означена износом од 500.000,00 динара, који је очигледно испод ревизијског цензуса од 40.000 евра, па је ревизија недозвољена и као таква одбачена другим ставом изреке овог решења, на основу члана 413. ЗПП.

Одлука о трошковима поступка по ревизији из става трећег изреке ове одлуке донета је на основу члана 165. став 1. у вези са чланом 153. став 1. ЗПП, с обзиром да ревидент није успео у поступку по ревизији.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**